

7. szám.
Jun. 15-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.—dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-
hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.**

IX. kötet.

A SZÍV POLITIKÁJA.

K—a Sándor barátomnak és ellenségemnek.

1861. június 9.

Azt mondtátok rólunk, szeretett barátom:
Hogy a mi hitünk a szív politikája,
A szív pedig nem ért a politikához.
Ily kérdésben nem jó hallgatni reája.
A szívnek fájni kell, mikor emlékezik,
A szívnek vonzódni kedves személyekhez,
A szív gyűlöl, szeret, vérrel táplálkozik,
Múltért ver, jövőt vár, jelennel nem egyez.
Csaták rohamában, édes ölelésnél
Ott legyen ő vezér, ott kell hő dobbanás.
„Ily“ helyen engedje a kormányt az észnek,
Szerelem a szívé; de észé a tanács.

És e nézet győzött. Neked igazad lett.
Az ész ily csatában gyakorlott ellenfél.
Sánczot ás, pánczélban, sisakos fővel küzd,
Nem is vár rá soha egyéb, győzelemlél.
Jó szemmértéke van, odavág, hová kell,
Erejét hasztalan el nem pazarolja.

Sophismák nyilai, gúnynak röppentyüi,
Sőt még a sárfolt is — mind lepattog róla;
Meggondol, kiszámít, terv nélkül nem indul,
Könnyelmű rohamra semmi nem ragadja :
Ámde azért helyén bátran meg tud állni
S minden ijesztésre magát meg nem adja.

Igaz! Ezek az ész politikusai.
Előttük süvegem tisztelve veszem le,
Az egyiknek nagyobb volt a bölcsesége,
A másiknak nagyobb volt tán a szerelme.
De majd jön közénk egy új, harmadik harcos,
A „gyomor,“ ennek is van politikája.
Jelt adott már; hallom itt amott mozogni,
Csunya had; piszok nép minden asseclája.
Ez fog majd a szív s az ész ellen küzdeni,
Ellene mind kettő, hidd el, hogy kifárad,
Míg e gyáva, önző, éhes, lusta gyomor
Szívet, észet elárul s feladja a várat! . . .

K—s M—n.

1859. évből s a január — aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

DIPLOMATIAI OKIRATOK.

Tallérossy Zebulon, Mindenváró Ádámhoz.

Tekintetezs barátom uram!

Legitimitas aztan meg mindig csak legitimitas! Igy sohasem leszünk meg készen egymásnak. Tezszsik hallgatni, mid montam én a leg-hátulsóbbik nípgyülisen. „Tekintedezs níptársaim! Elig volt már a sok beszéd, elig volt már a sok „halljuk,“ most már nem legyen túbbi jelszó, „halljuk,“ hanem legyen jelszó „menjünk!“ Fogja mindenki ember az ősi kardut, az ősi bal-tát, az ősi pürülyt, aztán gyerünk igenyesen

neki az komáromi varnak, azt beveszünk; az budai citadellának, azt is beveszünk, a sok nimed katona kit fel, kit lekonzoljuk, aztán szittipünk a mienk pragmatica sanctio, és kikiáltunk az iszakamerikai köztarsasag. „No mar ez csak hatalmas beszid volta ugye? Tugya : magamnak azt meggondoltam, hogy ha ekípen kiüt a ribillio, majd én magamnak hirtelen hasragast kapom; azokat ott fübe vernek; nekemnek pedig megagyak jutalmul a Lepoldi ordo II-ae classis dijelengedíssel. Hanem azt a sok gyava publicum nem harapta belé, még lemorogták nekem; sütt egy infamer Kerl, valami Kecskeméter gányó, felkiáltotta hozzám : „óh te hat ökor!“ Tu ferflucht Kanáli! Még nem is egy ökor, hanem hat! Szeretním en tudni, miért volnék én hat? hát nem elig egy?

Ilyenek vagytok ti magyarok! csak szózatot meginekelní, csak bikís demonstratiók arrangirozni, csak ünnepiry, csak requiem, csak macskazene, csak faklyaszene, csak vers, csak oratio, csak passiv ellentallas, és azután megint szózatot ínekelní; de mikor egy kis jó zenebona meg kellene csinálni, hogy a herr artillerie Commandantnak lenne egy kicsiny dolga, ott mingyárt nem vagytok sehol. Ah! szíp is volna így,

alázatos szolgátok,

Tallérossy Zebulon.

Adressus gehorsamissimus ad dominum excellentissimum Ministrum Schmerlingium.

Excellentissime dne Minister! (sed non verbi divini minister.)

Habeo istum Glückium dominationi vestrae meum gehorsamissimum Ergebenheitsadressum überreichere, quandoque meum aufrichtigerrimum Wünschium ausdrückens, ut Deus allmaechtigus Dominationem vestram per langos Jahros ad Staatsruderum erhalteat, ex inde ausgehens, quod :

Datur unum Sprichwortum indogermanicum: „kommt nie was besseres nach.“

Fuit quondam super nos iste dominus Met-

ternichius, et iste erat absolutisticus minister et nos lamentavimus, quod ipse nostros Gezetziós non respectat, quod ipse est absolutista et aristocratata, necnon reactionarius et schlendrianista, et solange lamentavimus, donec superlaudatus dominus davonlaufebat, hic lassens 900 milliones Guldenos Schuldenos.

Tunc venit dominus Bachus (non iste deus paganorum, qui vinum erfindebat, sed iste doctor Bachus, qui vino accisam superimposuit) et hic erat quidem minister adhuc absolutisticus, sed jam democrata et liberalis et civilisator. —

Verteufeltus Tauschius! Hic devenit multo grausamior, quam suus Vorfahrus erat. Hic non erlaubebat redere, hic aussagebat Nationem, hic vercaufebat Bodenum sub nostros Füssos, et verschwindens, bereicherebat statum cum 3000 millionibus Guldenorum Schuldenorum.

Nunc advenit dominatio vestra. Dominus minister est jam non quidem civilisator, at tamen constitutionalista, democrata, et liberalis au wae! Nunc habemus executionem et soldados in nostris Zimmeribus, qui omnia auffressunt, quod Dominus Bachus adhuc verzehere vergessebat, qui nos ex nostris Bettibus jagunt, et tantopere fluchere zwingunt, quod non esset bewunderendum, si sub regimine dominationis vestrae verliereremus ipsum Himmelreichum, uti verlorimus sub domino Bacho Erdenreichum; nihilominus per omnes istas maltrahationes dominus collega vester Plener (a cassa non plena) Kopfum suum cracere debet propter ungeheuerum defectum financiarum.

Quid, si adhuc alter commeret loco dominationis vestrae!? forsitan in una persona civilisator constitutionalista, democrata et ultraliberalis? Quod Deus avertat! Iste ganz sicher ipsa Körpera nostra auffresseret, et si nunc nec Erdenreichum, nec Himmelreichum amplius habemus, jam Nachfolgeri dominationis vestrae nihil verbleibebit, quam nobis ipsum Höllenreichum wegnehmere.

Dehinc habeo Freiheitum (est solum phrasis, quia nequaquam et haudquaquam cleinwincigissimam portionem Freiheitii habeo) aufrichtigissime wünschere, quod Dominatio vestra saltem ibi, ubi jam est, verbleibeat, quia valde befürchtendum est, ut, id, quod ultra Dominationem vestram becommebimus, jam zumteufelholen werden erit.

Excellentissimi Dominationis vestrae.

gehorsamissimus Dienerus

iste certus Martinus Gallus,

quem vocant journalistae viennenses Herostratum Pestensem, quippe qui anzündere drohit novum templum Dianae in Epheso, vocatum „Raixrat“

Hogy kell invitálni.

Német Miska. Te, jöjj hozzám ebédre, jól tartlak.

Magyar Miska. Mivel?

N. M. Csukával.

M. M. Nöstény- vagy kan-csukával?

N. M. Ne bolondozz, lesz ott mindenféle jó eledel.

M. M. Köszönöm, nem mehetek.

N. M. Miért nem? gyere már, meglásd nem fogod megbánni.

M. M. Nincs kedvem.

N. M. No, azt már csaknem fogod tenni, hogy nekem kosarat adj.

M. M. No, de nem akarok.

N. M. Miért nem, hisz többen leszünk ott, azt eszel a mit akarsz.

M. M. Épen azért nem megyek, mert azt teszem a mit akarok.

N. M. Lám milyen furcsa ember vagy te, gyere már ha akarsz.

M. M. Nem megyek no, ne boszants.

N. M. Ejnye! — hát most még egyszer kérlek; jösz-e vagy nem?

M. M. De ha egyszer határozottan kimondom, hogy nem megyek, nem mehetek, nem szabad mennem; — de nehezen lehet téged kapacitálni.

N. M. Hm! (Nagy pauza). Hát tudod mit?

M. M. Nos?

N. M. Gyere hozzám ebédre!

Ne füllents Jancsi.

Tisztelendő Fy. uramnak egy ízben olyan kocsisa volt, ki a nagy franczia háborúban huzamosb ideig vőn részt.

Egyszer utazás közben elkezd beszélni a kocsis hogy 30-ad magával hogyan támadtak meg és vertek szélyel 300 francziát.

A tisztelendő ur kétkedve csóválta fejét a vitézségen, mely a kocsisból épen nem látszott ki, s már épen készülöben volt mondani:

— Ne füllents Jáncsi! — mit a kocsis észrevéven hirtelen tovább folytatja szavait:

— „*De iszen akkor is mondta azt nekünk vitéz káplárunk, hogy ne igen beszéljük ezt minden bolond ember előtt, mert még majd el sem találná hinni.*“

— Egy furmányos levéteté arczképét egy fényképíronál s 1 ft-ba alkudtak meg. Midőn kész vala, a pátiens vizsgálat alá vevé a képet; — Üm, az ur csak egy szemet csinált nekem. — Igen, mond a festő, mert profil-ban van levéve. — Akkor nem is adok magának egy forintot, elég lesz ezért ez a fél pofás bankó is.

— Péter. Az a hir jár, hogy Pesten egy deák az országgyűlésen legjobban beszél valamennyi képviselő közül.

Pál. Ejnye! abbul nagy ember lesz ha már deák korában oly kitünő, hát még ha jurátus lesz.

A két játszó.

— Egy kis parázs ferblire barátom.
Hm. Ferblire? De mikor nekem pénzem épen „nincs“; neked pedig „épen“ nincs.

Két farkas.

Első farkas. Koma, mit szólsz,
mi lesz e harc vége?

Második farkas. Az egyik elesik,
az úgy is préda lesz.

A melyik megmarad, azt meg
mi vágjuk le.

Még egy Czilinderiáda.

- Ejnye! még az is nagy merészség ám, ilyen hamis portékával gschäftelni most!
- Már *ilyenre* nem merném a *fejemet* adni.
- Én meg a *fejemre* nem mernék *ilyet* adni.
- Megállj csak, halljuk mit kiabál.
Házaló. Köpöládát vegyenek!
- Vagy úgy!?! No már akkor én is veszek egy párt. Látod barátom, nem a tárgyban rejlik tulajdonkép a becs, hanem a modorban, melylyel adatik.

Mindenváró Adám arczképe két különböző napon.

Ahá! A bankópör jól megy; — a légiót szervezik; — Garibaldi Turinban; — az albaniai partokon kikötöttek; — Duncombe beszélt az alsó házban; — ma én is beszélek a bizottmányban s kiviszem, hogy . . .

Hohó! A bankópör elveszett; — a légiót felosztják; — Garibaldi beteg; — Cavour meghalt; — Dunlopot visszahívták; — jön az executio; — ma okvetlen beszélnem kell a bizottmányban, — hogy . . .

Erdőhegyi.

Az öreg B. lelkésznek nsgos Gy. ur megígérte, hogy majd egy kis *erdőhegyi jó fát* küld cselédjétől papbérbe. Igéretét meg is adá, azzal a kis különbséggel, hogy jó ölfá helyett csak olyan galy hegyet küldött. Az öreg pap tisztelete mellett azt izené vissza a bérestől, hogy mondja meg a nagyságos urnak, hogy nagyon is *erdőhegyit* küldött.

A hogy a bor akarja.

- Tudod-e koma, mi a különbség közted és egy boroshordó közt?
- Tudom, ne félj nem hagyom magamat rászedni mint a minap a számár-historiával.
- Hát mi?
- Semmi!
- Nem igaz, mert az, hogy a boroshordóban, ha teli van, a bornak ott kell maradnia a hol a hordó áll, ha pedig te teli vagy úgy kell saséroznod jobbra balra a hogy a bor akarja.

Kik a magyar nemzet?

Ter ferfluchter ujságírók!
 Ez már mégis szörnyűség!
 Ennek mását sohse látta
 Sem a föld és sem az ég.
 Mit nem irnak lapjaikba?!
 Hogy a nemzet kéri azt:
Pénz- és hadügy. . . .
 Hát egy bakfütty
 Nem pótolhatná ki azt? . . .
 S ki az aztán, a ki kéri?
 A nemzet? — azt tagadom!
 Lárifári ujságírók,
 S egy pár milliónyi pipók
 Szanaszét a falvakon.
 Funkciótlan advokátok,
 Szatócsok és patikások,
 Suszter, bakter, csizmadia,
 Köszörüs és geometra,
 Bigott papok, fertálmester,
 Hat szilvafás nemesember,
 Nájgepájban telelt rabok,
 Gazdatisztek, kocsmárosok,
 Tragacstoló proletárok,
 S holmi kopott kis mágnások . . .
 — Sau, sau; nézze meg az ember!
 Van-e köztök egy beamter
 Kért-e ilyet S . . . or János?
 F^rg^h uram, s Haás Mihályos? . . .
 Avagy pláne — úri magam? —
 Föl se teszi senki rólam.
 No biz szépen volnánk, ha ők
 Tennék ki a nemzetet: —
 — Zsandárt nekik, szét kell verni
 Ezen csöcselékeket! . . .

Kukoricza János.

Historiai adomák.

A bécsi burgban egy téli estén b. emlékezetű Mária Terézia királyné szép körmöczi aranyakra kártyázott Eszterházy, Pálffy és Grassalkovich hercegek társaságában. Királyunknak ez este szerencsétlenül járt a kártya, sokat vesztett. Magas férje lothringiai Károly császárság — különben is fősvény lévén — Mária Terézia háta mögött nyugtalanul szította a fogát a vesztett csillogó aranyokért. Ezt a királyné észrevevén, vállá fölött hátra mutatott egy aranyat, mondván:

— Császári férjem uram, ezek magyar aranyok, a német császárnak semmi köze hozzá.

1849-ben, nem tudom már melyik napján, a magyar miniszterium in pleno tanácskozott fontos ügyek felett. Az akkori gazdasági iparügyérnek az ajtónálló

tisztviselő fülébe súgja, hogy valaki igen sürgetős tárgyban kíván vele szólni. Miniszter ur a tárgyalást nem hagyhatván el, röviden válaszolt „várjon” — kevés idő múlva visszatér az ajtónálló, s újra jelenti, hogy a miniszter ural az előcsarnokban valaki igen fontos tárgyban kíván szólni. — A miniszter egyebet sem gondolhatott, mint hogy valami fontos sürgöny érkezett a status érdekében, kisietett. Itt egy virgonczi külsejű fiatal ember sürgető taglejtéssel e szavakat intézte a miniszter urhoz:

— Én N^rman Frigyes fodrász vagyok, egy csinos boltban üzletet akarok kezdeni, és nem tudom elhatározni, valjon a kifüggesztendő czégre egyszerűen fodrászt, vagy pedig *hajfodrászt* irassak? ebben vagyok bátor miniszter urnak becses tanácsát kikérni.

Erre a miniszter ur nehezen palástolt boszúsággal válaszolt:

— Én azt tanácslom, hogy czéggjére *hajfodrászt* irasson, mert így másnemű fodrászoktól meg lesz különböztetve önnek iparüzlete. — E tanácsot szépen megköszönvén a fiatal fodrász, illendően bucsút vett a miniszter urtól, ki vissza sietett a tanácskozó terembe.

Az öreg gróf X. rendszeren maga szokta fizetni az uradalom szükségletére kontóra készítő mesterek munkáit, mit az egyik számtartó szépen szörnyű nagy szellemi élvezettel (képzelheti a nyájtalan olvasó, minő lelki élvezet lehet ez) pontosan beír a mesterember kontóskönyvébe, mit a gróf pontrul pontra revidál és summáz egész elemileg.

A többek közt egyszer olvassa a kovács kontós könyvében, hogy ez: „October 25-én a Svitula béres fejszét üllőbe vágta, ára 37 kr.”

— Micsoda? — förmed rá a msgos ur — hát boldognak tart maga engem? hát hogy merte maga a fejszét üllőbe vágni, hogy kimenjen az éle, s még ezért fizetést is kér? S mindaddig ki nem akarta fizettetni a kovácsot, (a miért ez szerinte a fejsze élet kicsorbította) míg a számtartó meg nem magyarázta, hogy mikor a kovács a fejszét üllőbe vágja, ez annyit jelent, hogy a fejszét megacézolja.

Bölcés észrevétel.

A „Vásárhelyi füzetek” előszavában következő kitétel fordul elő: „mióta Newton a napszeke-réből kifogott lovak helyébe *eröket* állított.” Mikor a szerkesztő nyomdába ment, a nyomdász bölcés képpel mondá:

— Tanár ur! cikkében hibát fedeztem fel és kijavítám.

— Köszönöm szivességét, — mondá a jó M—ch, s azzal ment átnézni cikkét, melyben a fent említett helyet így javítva találá: „mióta Newton a napszeke-réből kifogott lovak helyett *ökröket* állított.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL

A becsületes cigánynemzet alázatos petíciója a magyar országgyűléshez.

Tekintetes nagyságos excellentiás uraink ott abban a ménküfogós házban.

Hallottuk, hogy a tekintetes nagyságos excellentiás urak, most osztogatják javában a vajdaságot, a ki csak megereszti a gégeje szelentyűit, mindeneknek; — ha hát még el nem késtünk volna, mi is itt volnánk ám. Amange panyóré! Sólj hát bibast, mi kell?

Tudhatják a tekintetes nagyságos, excellentiás urak, hogy a mi nemzetünk a nagy Faraóktól származott, s ha oda vissza akarnánk menni, a honnan ide jöttünk, hát most is urak lehetnénk, hanem hát nem vagyunk mi ahoz szokva.

Nem is kívánjuk mi, hogy menjen innen hát a magyar nemzet, ha nem szeret velünk lakni; majd mi itt maradunk; mert ugyan kinek muzsikálnánk akkor?

Azt sem emlegetjük, hogy Nagyidánál milyen dicsőségesen püfölték őseink a nagyságos, méltóságos németet, elég keserves, hogy akkor nekünk fogyott el a puskaporunk, most pedig a mi nagyságos földesurainknak.

Arra sem hivatkozunk, hogy arról már théatrum is van irva, hogy minekünk extra vajdaságunk, extra alkotmányunk, extra academiánk, és udvartartásunk is volt Magyarországon, pedig ha már a théatrumban adták, hát csak igaznak kell lenni:

Irgundum gule!

Dikhez már annak, a mi volt, ha paszománt volt is rajta! nem ad azért a zsidó semmit.

Hanem hát csupán csak azért, mert tudjuk, hogy a tekintetes nagyságos urak úgy meg vannak most szorulva, hogy mindent megadnak, csak kérni kell, bátorokunk egész tisztelettel a mi követeléseinket e következő tizenkét pontokban felrakni; mert tizenkettőnél kevesebbet kérni nem illik.

1. Kívánjuk, hogy a cigánynyelv diplomatiái érvényre emeltessék: azaz, ha valaki közülünk tán egy tyúkot a köpenyeye alá talál téveszteni, ezért a szolgabíró őt meg ne csapassa, mert a mogyorófa-pálcza nyelvét megtanulni nekünk nagyon keservesen esik.

2. Kívánunk külön territoriumot minden falu végén, magunk és rajkóink és paripáink számára.

3. Kívánjuk a pandurok eltöröltetését, a kik a mi institutióinkkal össze nem férhetnek.

4. Kívánjuk, hogy tiltassék meg rajtunk kívül más fiatalágnak veres nadrágban járni. — Kékben járhatnak, azt megengedjük.

5. Kívánjuk, hogy minden bolond ember ne mondja a cigánynak azt, hogy „te.“

6. Kívánjuk, hogy ez a név „cigány“ megszűntessék, adjanak nekünk e helyett valami más szebb nevet, például azt, hogy „novella.“ Az is jó lesz. Olyan jó cigányos hangzása van.

7. Ha már külön püspököt nem kapunk is, de legalább a primásunkat urnak híhatnák mindenütt.

8. Kívánjuk, hogy a czimbalmosnak köpenyeye legyen, mert különb-n megázik a szerszám.

9. Kívánjuk, hogy mikor hideg van, akkor szél ne fujjon, mert az nagyon átjárja a sátort.

10. Kívánjuk, hogy a mit a magyar nemzet olyan régen ígér a cigánynak: „húzd rá cigány, disznót adok“ valahára tetteleg váltassék be.

11. Kívánjuk a werklik és hárfásleányok megszüntetését, mint a melyek a mi privilegiumainkat megrövidítik.

12. És végre kívánjuk, hogy ha nem is dictiót de legalább egy szép nótát hadd huzhassunk mi is az országgyűlés rendei előtt, a hol minden nemzetnek szabad a maga véleményét nyilvánítani a lefolyt 12 év szenvedéseiről.

Ha megadják jó; ha meg nem adják, sopphegyum! Egyebekre nézve Té dél, o Dél, le Rászké hátsi szásztyibó!

Kívánjuk mindközönségesen

A cigány nemzet előkelői.

Ezen folyamodásunkat kérjük azáltal a hajdu követő úr által benyújtatni, a kinek olyan jó fekete képe van, hiszen azért hajdu, hogy segítsen a cigánynon.

= N. birtokost kérdezte egy ismerőse, vajlon egyetlen fia a gazdaság melyik ágát kedveli leginkább?

— Ugy vettem észre, hogy legtöbb hajlama van a méhészethez, mert igen szeret a méhesben aludni?

= Ez is kényes kérdés, nem tudom, hogy lesz megoldva: az országgyűlésen valaki indítványozá, hogy azok is hazaárulóknak nyilvánittassanak a kik a törvénytelen adót *megfizetik*. Már most *tény* az, hogy minden hirlaptulajdonos megfizeti a hirlapbélyeget, az is *tény*, hogy a hirlapbélyeg törvénytelen adó; de az meg *legeslegtényebb*, hogy ha a laptulajdonosok a lapbélyeget nem fizetik, a postán azokat fel nem veszik! — e szerint tehát nem marad egyéb hátra, mint vagy minden hirlapíró, szerkesztőt és kiadót egyetemlegesen hazaárulókká proscribálni, a mi rájuk nézve igen szép és váratlan medárdusi vásár-fia lesz, vagy pedig egy szép reggelen egyetlenegy nyomtatott betű nélkül hagyni a vidéki közönséget.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Régi időjóslat : „Diacta verificante, Schmerlin-gio micante, majus erit frigus, quam fuit ante.

— Nyitrán is megkezdődött az erőszakos katonai sarcolás. Ott is, mint mindenütt, nagy vendégszeretettel fogadták a beszállsolt katonákat. Egy ottani polgár, kihez 8 közvitéz jutott, naponkint négyszer vendéglél meg őket, a legények csunyául meg voltak elégedve a conditióval. Este felé azonban még is el kezdtek garázdálkodni. Ez a napiparancs. Ekkor a gazda közékük megy, s merész hangon ily fenyegetést tudat a rakoncátlanokkal : „ha ti én nekem szépen nem fogjátok magatokat viselni, én rögtön megyek a majorhoz és — *kifizetem az adót.*“ — Az ijesztés használt, a katonák kérve kérték a gazdát, hogy ne tegye azt a bolondot, s azóta mukkanás sincs a háznál.

— A lóverseny alkalmával két gőzös is versenyzett, egy német „Carl Ludvig,“ meg egy magyar „Mátyás király.“ Nem volna igazság a — vizen, ha nem a magyar győzött volna.

— Aradon egy volt Beczirker a fizetés végett hozzávitt szabóárjegyzékre azt írta, hogy „nem fizet, mert ő katonai hatóság védelme alatt áll.

— Németországban is jó hirben állhat az Augsburger Allgemeine. Most valaki hirlapok utján 50 porosz tallér jutalmat ígér annak, ki az augsburgi január aprili folyamából 100 notorius hazugságot tud kimutatni. A százon felyül tetézt hazugságok 30 ezüst garásával díjaztatnak. Soha 50 tallérhoz könnyebb uton nem lehetett jutni; — hanem tüzhett volna ki akár 1000 tallért arra, hogy fedezzen fel valaki az augsburgerinben 100 igazmondást. Jövő számunkban magunk is megkísértjük ezt a versenyzést azzal a qualificatióval, hogy tisztán magyar ügyekről hozott hazugságokat szedünk össze belőle 100-at. Nem azért az 50 tallért, hanem csak úgy *barátságból.*

— — Az országgyűlés most minden ünnepet, melyen óhitű atyáinkfiainak napja vagyon megszünetel. (A mi igen helyesen van.) Milyen jó dolgunk lesz még, ha a zsidókat emancipáljuk. Minden héten két vasárnap.

— — Egy képviselő beszél, hogy ő nála milyen eredeti módot találtak ki az adófizetés kényszerítésére. Szállsoltak hozzá húsz katonát, s azoknak utasításul van adva, hogy a nők szobáin abban a costumeben jár-káljanak keresztül, a miben Ádám apánk járt a fügefalevél fedezése előtt, tudnillik tetétül talpig meztláb; s az illetők nagy bravourral hajtják végre e finom inventióját a civilizátoroknak. Molodci! *)

— — Ezt a phrasist is meg kellett érnem egy kanyargott országgyűlési dictióban : „a születés akár közvetlen, akár közvetve esik.“ Már azt mégis csak szeretném tudni, hogy ki volt az a szerencsés ember, a ki annyira tudta vinni a dolgát, hogy ne közvetlenül, hanem közvetve szülessék?

— — A bécsi Rájxrátnban valaki azt az indítványt tette, hogy a miniszterek felelősek legyenek. Hát hiszen addig is felelősek voltak, — tudnillik a császárnak. Ezt a viczet nem én találtam ki, benne van valamelyik alkotmányos okiratban. (Hát miféle felelősséget lehet még azonkívül érteni?) Alkalmasint azt, hogy a ki miniszterséget akar vállalni, elébb tegyen le *cautiót.* (De nem státuspapirosokban?) De nem ám.

— — (Különös, hogy most rablásokról nem tudósítanak.) Dehogy nem, olvasd csak az erőszakos adóbehajtás rovatait. Csak hogy most minden en gross megy. A rablás en gros, = constitutionelle Maassregel, a csalás en gros, = Finanzielle operation; — a gyilkolás en gros, = Belagerungszustand.

— — Pesti Hirnök barátunk azzal gyanusítja a képviselőházban levő egyik pártot, mintha az olyan napiparancsok szerint intézné működéseit, a miknek a „*főhadiszállása*“ nem az *alsó házban* találtatik. Nem értem, mit akar vele mondani? (Pedig könnyű azt érteni; tehát azon *főhadiszállás* ha az *alsó házban* nincs, akkor *afelső házban* van.) Ezt ugyan eltaláltad.

— — Pest város egyik panaszos főlirata e szavakkal végződik : „hogy könnyítse meg az Isten az ágya szalmáját ennek a rendszernek.“ De barátom! *madráczos ágyban* fekszik ez a rendszer, még pedig a *mienkben*; mi magunk jutottunk az „*ágy szalmájára.*“

— — Vidékről írják, hogy egy helyütt a házba belesapott a ménkü s azután meg a katonai executió is ott toppant. Már nem tudott megforditva jönni : először a katona, azután a mennydörgő mennykő!

*) Goresakoff szava volt mig élt, a nőket gázoltató kozákokhoz.

Mellékletek : Előfizetési felhívás a „Falusi Gazda,“ „Vasárnapi Ujság,“ „Politikai Ujdonságok“ és „Nővilág“ második félévi folyamaira.